

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזי אייזנברג

"לבלתי יידח ממנו נידח"

הרב מענדל נַמְס

מוצאי ממשפחת חסידי חב"ד ששורשיה ברוסיה ובגרמניה, אולם כאשר אני נולדתי גרו כבר הוריי בארצות הברית, בשכונת קראון הייטס שבברוקלין. כאשר הייתה אמי בהיריון עמי, היא ביקרה אצל הרבי יחד עם אבי, כדי לבקש את ברכתו לרגל ההיריון. בשעתו רווח הנוהג בין חלק מהנשים החרדיות לחבוש פאה נוכרית חלקית, שכיסתה רק את חלקו הקדמי של הראש, ומעליה שביס. באותה תקופה, בתשי"ח, ניהל הרבי תעמולה נמרצת על כך שנשים נשואות יכסו את שיער ראשן בפאה מלאה. כאשר ראה הרבי את אמי, הוא אמר לה, "חצי פאה היא חצי ברכה, פאה שלמה היא ברכה שלמה".

אחרי שהעניק להם את ברכתו, ביקש הרבי לשוחח בפרטיות עם אבי. אחרי שיצאה אמי מהחדר, פתח הרבי מגרה בשולחנו והוציא משם סכום כסף. באותם הימים היה מדובר בסכום גדול למדי. הרבי הורה לאבי שייסע למנהטן ויברר היכן קונים שחקני "ברודוויי" את הפאות הנוכריות שלהם, ולקנות שם עבור אמי את הפאה הכי יפה שיוכל להשיג. זו רק דוגמה אחת מני רבות לרגישות ולאכפתיות שחוותה משפחתי מצדו של הרבי.

אבי היה מתעסק במסחר בבולים. במסגרת עיסוקו זה היה מרבה בנסיעות, במיוחד למדינות מרכז אמריקה ודרומה, שם היה קונה בולים ומוכר אותם לאספנים במדינות אירופה. מעניין לציין שהרבי, למרות טרדותיו ועיסוקיו הרבים, טרח לבקש ממזכיריו לשמור עבור אבי בולים ממדינות זרות מהמכתבים הרבים שקיבל. אני זוכר כיצד היה אבי יושב ומקלף את הבולים הללו מהמעטפות, ואחר כך מסדר אותם בתוך אלבומי אספנות מיוחדים.

פעם בשנת תשל"ג (1972), לקראת מסע עסקים מתוכנן בן שלושה שבועות לאמריקה הדרומית - שכלל בין היתר ביקור בעיר מנגואה, ניקרגואה - הוא כתב לרבי לוח זמנים מפורט שכלל את התחנות השונות, וביקש ברכה לרגל הנסיעה. הרבי נתן את ברכתו, אך הוסיף שלא ימהר לצאת

לדרך. אבי הבין שהרבי מעניק לו את ברכת הדרך, אך לא כרגע.

לפיכך, דחה אבי את הנסיעה. בשבת י"ח בטבת (23 בדצמבר) הכתה במנגואה רעידת אדמה עוצמתית. כששת אלפים איש נהרגו, ועוד כעשרים אלף נפצעו. חלק מהאנשים עמם תכנן אבי להיפגש לא שרדו את האסון. ההרס ואבדן חיי האדם היה איום ונורא, אולם חייו של אבי ניצלו.

כעבור כחצי שנה החליט אבי לנסות שוב, והוא שאל את הרבי האם כדאי לנסוע כעת. הפעם הורה לו הרבי לבדוק מה הן ההמלצות של משרד החוץ האמריקני. אבי התקשר לחדר המצב במשרד החוץ, והם אמרו שהמצב בעקבות רעידת האדמה במדינה מוסיף להיות קשה. "אנו ממליצים לאזרחי ארצות הברית להימנע מנסיעה לשם". לאור תשובה זו, חיכה אבי עוד שלושה חודשים.

בתום שלושה חודשים נוספים, כאשר שאל שוב את הרבי, הייתה התשובה חיובית, בתנאי שיקפיד לקבל חיסון כנגד נגיף המלריה ומחלות טרופיות אחרות.

«

כאשר נחת אבי במנגואה, הוא נדהם לראות את ממדי ההרס והחורבן. כרבע מיליון איש נותרו ללא קורת גג; כמעט שלא נותרה במקום אבן על אבן. כאשר ביקש מנהג המונית שייקח אותו לבית הדואר המרכזי, פרץ הלה בצחוק מר, "השתגעת? כל הרחוב הוא נחרב".

אבי התעקש לנסוע למקום, והתברר שמבנה בית הדואר עדיין עמד על תלו. אבי נכנס ונפגש עם מנהל הדואר, שהתפלא על עצם בואו לניקרגואה באותו הזמן. אבי סיפר לו את כל הסיפור - כיצד ניצלו חייו הודות להוראתו של הרבי. בתגובה לכך, אמר לו מנהל הדואר, "אתה רשאי לקחת כמה בולים שתצצה, חינם אין כסף!" כתוצאה מכך, אבי גרף רווחים נאים ביותר ממכירת אותם בולים.

עם הזמן, השתנה תחום העיסוק של אבי. במקום קניית ומכירת בולים, הוא החל לעסוק בהדפסת בולים עבור מדינות קטנות ולא מפותחות, שלא היה באפשרותן להדפיס בעצמן את הבולים. כאשר כתב אבי לרבי והודיע על ההסבה המקצועית, קרה לו הרבי והעניק לו \$200. "אני רוצה להיות שותף בעסק שלך", אמר הרבי.

אבי שמר את אותם \$200 בכיס צדדי בארנק שלו, והם ליוו אותו בכל מסעותיו.

פעם עמד אבי לנסוע לגיאנה, מדינה קטנה ומאוד פרימיטיבית באזור הצפוני של דרום אמריקה, שעלתה לכותרות בשנת תשל"ח (1978) בעקבות התאבדות המונית של חברי כת "מקדש העם" שהתרחשה בתחומה. לפני נסיעתו נתן לו הרבי שטר של דולר, והורה לו למצוא יהודי בגיאנה ולמסור לו את השטר.

כאשר הגיע אבי לבירת גיאנה, ג'ורג'טאון, נאמר לו שלא מתגוררים שם יהודים. אך, מאחר שהייתה לו הוראה

מפורשת מהרבי, הוא הרגיש שלא יוכל לוותר סתם כך. "הרבי העניק לי דולר עבור יהודי", אמר, "אז אני אמצא כאן יהודי". הוא החל לחפש בספר הטלפונים המקומי, ומצא שם אחד שהיה נשמע כמו שם יהודי. הוא נסע אל הכתובת שהייתה רשומה בספר הטלפונים, ודפק על הדלת. איש אחד פתח את הדלת, ואבי שאל אותו האם הוא יהודי. האיש ענה בחיוב, והזמין את אבי להיכנס פנימה.

אחרי שנכנס אל תוך הבית, נחרד אבי לראות שמקום כולו היה מלא בפסלים ובמסכות אליליים, והבין מיד שלא יוכל להמשיך לשהות במקום. הוא הזמין את האיש אל חדרו בבית המלון, לבלות עמו שם את השבת. האיש נענה להזמנה, והחוויה של אותה שבת חוללה אצלו מהפך של ממש. כאשר שמע מאבי על אודות הרבי מליובאוויטש, ועל כך שהוא שלח שטר של דולר לצדקה במיוחד עבורו, הוא ביקש מאבי שבביקורו הבא בעיר יביא עבורו תמונה של הרבי.

כך אמנם עשה אבי, ובפעם הבאה שביקר שוב בביתו של האיש, נעלמו כל הפסלים והמסכות, ורק תמונתו של הרבי הייתה תלויה על קיר הסלון. בעקבות הנסיעה ההיא שמר אבי על קשר עם אותו יהודי, ועל פי בקשתו דאג גם שיזכה להגיע לקבר ישראל אחרי פטירתו.

זה מה שקרה בעקבות שליחות שהטיל הרבי על אבי, למסור שטר בודד של דולר אחד ליהודי בארץ נידחת - מצווה לכאורה כה קטנה ופעוטה, שהייתה לה השפעה כל כך מרחיקת לכת.

הרב מנחם מענדל נמס עובד בהנהלת תנועת הנוער "צבאות השם", במוזיאון הילדים היהודי בקראון הייטס, ברוקלין. הוא רואיין בברוקלין, בחודש תמוז, תשע"ב (2012).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"א (1981) — הרבי חידש את המנהג העתיק לפיו מחלקים רבנים ואנשים בעלי מעמד והשפעה מצה שמורה לבני קהילתם ולמכריהם, ובכך מאפשרים להם לחגוג את החג באופן המהודר ביותר. ¹ כ"ט אדר

1 תורת מנחם, כרך י"א, עמ' 179

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015